

นวนิยายไทย

ขึ้นอยู่กับกาลเวลา • เพชรน้ำค้าง

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์ศิลปปบรรณาคาร พ.ศ. ๒๕๓๓

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : สำนักพิมพ์บูรพาสาส์น พ.ศ. ๒๕๔๔

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, ตุลาคม ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิตติ

ราคา : ๑๔๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

เพชรน้ำค้าง.

ขึ้นอยู่กับกาลเวลา.--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๑๕๖ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-642-8

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ศิริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณมา เศตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

เพชรน้ำค้าง เขียนนวนิยายเรื่องนี้ขึ้นเพื่อสื่อสารว่า อะไรๆ ไม่มีแน่นอน ในชีวิตคนเรา ซึ่งเปรียบไปแล้วประดุจจุดเล็กๆ ในจักรวาล ขึ้นชื่อว่า ‘คน’ ยากที่จะสมบูรณ์แบบไปทั้งหมด ต่างมีด้านมืดที่อาจจะเลวและผิดบาปได้ถึงที่สุด แต่ยังมีด้านสว่างต่อคนรัก ต่อโลก ได้เท่าที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะมีได้เช่นกัน

ตัวละครในเรื่องนี้ล้วนมีที่มา ความประพฤติ และจิตใจอันแตกต่าง มีทั้งที่อยู่ในคราบน้ำกฏธุรกิจ...มากด้วยอำนาจวัตถุและเงินตราในกระเป๋า คราบหญิงสาวผู้ลุ่มหลงรูปลักษณ์ ภายใต้อารมณ์เสน่หาอย่างสิ้นคิด และยังมีตัวละครอย่าง ปาจารย์ ที่ชื่อใสไร้เดียงสา แต่ไม่รู้ว่าจะถูกสังคมกลืนกินไปวันไหน

ดังนั้น ปาจารย์ เด็กสาวซึ่งเป็นตัวแทนความบริสุทธิ์ ไร้เล่ห์ ในสายตาของ มิสเตอร์ยังส์ จะครองตนอยู่อย่างในโลกของวัตถุและเงินตรา ไม่อาจแผ้วพานได้หรือไม่ ทั้งหมดนี้มีแต่กาลเวลาเท่านั้นที่จะให้คำตอบได้

ชีน่อยู่กับกาลเวลา

เพชรน้ำค้าง

ป้าจริยต์ฟันว่าหล่อนกำลังลอยตัวอยู่ในกลุ่มก้อนเมฆสีสวย มีสีชมพู... สีฟ้า... สีขาวสลับกัน และรสชาติของเมฆก็หอมหวานอร่อย มีกลิ่นวานิลลากลิ่นเชอร์รี่... ช็อกโกแลต...

“คุณป้าขา!” ใครคนหนึ่งลากหล่อนลงจากเตียงพร้อมเมฆก้อนนั้นก็หายวับไปกับตา!

“ตื่นคะ...ตื่น...ตื่น...คุณปรางค์โทร. มาบอกว่าเตียงอีกสิบนาทีกว่าจะมาถึงแล้ว คุณนัดคุณปรางค์ไว้ไม่ใช่หรือคะ วันนี้เห็นคุณปรางค์บอก”

ป้าจริยต์ลานกลับขึ้นเตียงอย่างลำบากยากเย็น ลืมตาได้ข้างเดียวก็พบว่าร่างอ้วนอู้อู้อองแสงทองเดินกระเพื่อมตัวไปรูดม่านเสียงดังกราวเบ้อเริ่ม จากนั้นก็เดินกลับมามากผ่านววมออกไปจากการแย่งยื้อของหล่อน...

“ลูกคะ...ลูก...” ไม่พูดเปล่าแต่ตบกัน “ลูกเลย...ลูกเดี๋ยวนี้ เดี่ยวคุณปรางค์มาเห็นยังไม่ตื่นโมโหอีก ก็แสงเห็นนัดกันไว้สิบโมงเช้าเป็นมันปั้นเหมาะคุณนี่เหลวไหลจริงเชียว...”

ป้าจริยต์หาวหวิด ก็มันยังไม่หายง่วง...เมื่อคืนนอนดูวิดีโอตีกไปหน่อยเดียวเท่านั้นเอง

หล่อนนั่งหย่อนขาบนเตียง...ยังฝันเห็นไอศกรีมก้อนนั้นไม่เว้นวาย

“ลูกคะ...ลูก...เอ...” เสียงนี้เฉียบขาดขึ้น “คุณป้านี่ยังทำเป็นเด็กไปได้นะ”

ถ้าเป็นเมื่อหลายปีก่อน แสงทองก็คงต้องคอยถือไม้เรียวชูให้อาบน้ำ... แปรงฟัน...แต่งตัวไปโรงเรียน ป้าจริยต์สารพัดจะทำฤทธิ์

“ก็เด็กละซี...ก็เขายังเด็กอยู่นี่...” พูดทำปากแจ๋ แต่ก็ลุกเข้าห้องน้ำ แต่โดยดี ชุดนอนรุ่มร่ามลากพื้นและแสงทองก็มองตาม...

คุณป้าเต็มสิบแปดปีนี่ มันเป็นวัยที่เบ่งบานสำหรับเด็กสาวบางคน แต่

สำหรับป้าจริย์หล่อนคือดอกไม้ที่ยังทำตัวตูม และชอบเล่นผาดโผนไม่ต่างอะไรกับเด็กชาย... ทั้งห้องมีแต่เกมเล่นของเด็กที่หอบหิ้วกลับมาจากญี่ปุ่นช่วงปิดภาคเรียน บิตามารดาของป้าจริย์มีธุรกิจการค้าอยู่ที่นั่น โดยให้อิสระลูกสาวคนเดียวร่อนเร่กลับไปกลับมา...

บ้านหลังใหญ่ซึ่งมีแต่แสงทองคอยดูแล กับลูกสัตว์เต็มหลังบ้าน ซึ่งเป็นผลิตผลการนำเข้ามาของป้าจริย์ไปเสียทั้งนั้น...

หล่อนเก็บมาเลี้ยงแม้กระทั่งลูกหมาขี้เรื้อน... พาไปหาหมอฉีดยา... ทายา... ประคบประหงมจนขนฟูฟ่องขึ้นมาได้ใหม่ แล้วก็สร้างบ้านเล็กๆ ให้อยู่ปะปนกับสัตว์ต่างชนิดที่แสงทองไม่ยอมเข้าไปกรายใกล้...

มีแมงป่องยักษ์เห็นว่าเอามาจากแอฟริกา... จิ้งเหลน... กิ้งก่า... พันธุ์แปลกๆ ไม่เคยเห็นและไม่อยากที่จะเห็น...

อาบน้ำแช่ลิ้นเตี๋ยออกมาแล้ว... ผมเปียกลุ่มุเคลียไหล ไบหน้ารูปหัวใจ ผ่องใสสะอาดไม่ต่างอะไรกับผิวเด็ก หยดน้ำเล็กๆ ยังจับอยู่ที่ผิวแก้มและขนตา เห็นเป็นเกล็ดเล็กๆ

“คุณอาบเสร็จแล้ว... แปปเดียว...”

“อาบอะไรกันนักหนาล่ะ พี่แสง... อาบมากๆ เปลืองน้ำ!”

พูดกับหาเสื้อผ้าใส่ลวกๆ แทบไม่ต้องดูว่าอะไรเป็นอะไร... เป็นเสื้อผ้าชุดที่ง่ายที่สุด... จนแสงทองต้องทัก

“คุณปรารงค์นัดคนอื่นไว้ด้วยไม่ใช่หรือคะ... เห็นว่าเป็นชาวต่างประเทศแล้วคุณจะไปยังงั้น?”

“แขกของหน้าปรารงค์เขา... ไม่ใช่แขกของป้านี้ ป้าช่วยไปเป็นล่ามให้นิดหน่อยเอง... ประเดี๋ยวก็กลับแล้ว...”

“ใครบ้างคะ?” แสงทองไคร้รู้

“เห็นหน้าปรารงค์ว่าคนจีนกับคนญี่ปุ่นผิวเมีย เขามีธุรกิจไนต์คลับอยู่ที่นี้ เขาอยากซื้อที่หน้าปรารงค์ขยายทำธุรกิจการค้าอะไรก็ไม่ว่า”

“คุณปรารงค์จะขายที่หรือคะ?”

“คงงั้นนะจ๊ะ... แหม ช่างซัดหน้าดู... น่าจะไปเรียนเป็นทนายความ...”

ปาจริย์แปรปรวนรวดเร็ว พร้อมกับเสียงออดตังขึ้นที่หน้าประตูบ้าน...

* * *

“น่าจะชายที่ตรงนั้นี่เสียล้าน...” น้าปรานค์พูด ขณะขับรถซิกแซ็กฝ่าไฟเขียวไฟแดงให้อุตลุด “อาจจะลดให้เขานิดหน่อย ถ้าเขาจะเอาจริงๆ... ตอนนี้หน้ากำลังร้อนเงิน เตียวปากก็พูดกับเขาว่าเขาจะเอาอย่างไร ภาษาญี่ปุ่นน้ำก็ไม่กระดิกหู ภาษาอังกฤษก็ไม่ใช่เสียอีก อย่าให้พลาดนะหลาน...”

สำหรับปาจริย์ ภาษาญี่ปุ่นก็คือภาษาไทย...มันเป็นภาษาที่หล่อนร่ำเรียนมาตั้งแต่เด็ก จากการร่อนเร่ตามพ่อแม่ไปอยู่ทางไหน

“แล้วนี่นัดเขาที่ไหนคะ?”

“เขามีไนต์คลับ...ก็ไปที่ไนต์คลับของเขานั้นแหละ นี่เลทไปแล้วนะนี่ เขาต่ำตายน...ยังหาว่าคนไทยชอบเลท...”

คนทั้งคู่นั่งคอยอยู่แล้วเมื่อไปถึง...มันเป็นไนต์คลับหรูหราทั้งห้องอาหาร กลายๆ ที่ตกแต่งแบบตะวันตกทุกอย่าง ไม่มีอะไรที่สื่อถึงเอกลักษณ์ความเป็นเอเชีย ภายในมีชาวต่างชาตินั่งประปรายในห้องอาหาร...

และปาจริย์ก็ถูกแนะนำให้รู้จักสามภรรยาคนนั้น...

มารีโกะ คือชื่อของหล่อน และ ยังส์ เป็นชื่อของเขา...วัยสามสิบกว่า...ดงามเหมาะสม...คล่องตัวโดยไม่ละทิ้งความสุขภาพ

นั่นคือปราดเดียวที่มอง...ส่วนรายละเอียด ปาจริย์มาเก็บได้ที่หลังเมื่อนั่งคุยกันไปเป็นชั่วโมง...

ผู้หญิงเป็นฝ่ายพูดเสียมากกว่า...มีการต่อรองราคา...อ่อนหวาน...มีชั้นเชิงการค้าสูง ลั่นไปด้วยเสน่ห์แห่งรอยยิ้ม ผิวขาวอมชมพูเกลี้ยงเกลา ไม่ต่างอะไรกับตุ๊กตาหุ่น...ผมสีน้ำตาลสลวยหรีปิดเป้และมีรอยยิ้มที่ชนะใจ

“เรามีโครงการจะสร้างบ้านจัดสรรและศูนย์การค้า ตลอดจนโรงเรียนในบริเวณเดียวกัน...ที่บริเวณนั้น เราจะกว้านซื้อเอาไว้ทั้งหมด ของคุณปรานค์เป็นเพียงเนื้อที่ผืนเล็กๆ แต่ดิฉันก็ให้ราคางดงามแล้วนะคะ ซึ่งดิฉันก็คงจะต้องพูดกับคุณพ่ออีกครั้ง คุณพ่อจะบินมาดูงานเร็วๆ นี้ เราอาจมีการตัดสินใจกันอีกครั้งก็ได้...”

มันเป็นโครงการที่ใหญ่โตจนปาจรีย์เองก็คาดไม่ถึง ก็นึกว่าน่าจะขายที่ผืนเล็กๆ นั้นสำหรับทำโรงงานอะไรสักอย่าง...

หล่อนสั่งอาหารกลางวันมาเลี้ยง...มันเป็นอาหารจีนโต๊ะใหญ่ที่คุ้มค่าสำหรับปาจรีย์ในกรณีมานั่งเสียน้ำลาย...

แต่บางสิ่งบางอย่างมันขาดหายไป...นั่นคือเสียงพูดคุยจากบุรุษนั้น มันมีแต่เสียงมารีโกะ...เสียงนำปรังค์...เสียงหล่อน...แต่ไม่มีเสียงเขา...

ปาจรีย์มองใบหน้าขานั่น ก็พบเขาก็มหันหน้าจัดการกับอาหาร คิ้วเข้มเฉียดดำสนิทเป็นปื้น วงหน้าค่อนข้างเรียวแหลม สงบขรึมและปราศจากรอยยิ้ม...

เขาเงยหน้าขึ้นและสบตาหล่อนพอดี ปาจรีย์ชะงักไป หล่อนได้สัมผัสบางอย่างบางอย่างที่เยือกเย็นในดวงตาวารีคู่นั้น...มันเยือกเย็นมีนชา...ไร้อารมณ์...เหมือนไม่มีสิ่งที่เรียกว่าวิญญาณอยู่ที่นั่น

เขาเองก็ชะงักไปกับการมองของหล่อน ต่างฝ่ายต่างเมินหลบกันไป และมารีโกะก็มองปาจรีย์ยิ้มๆ

“เหลือเชื่อที่เธอพูดภาษาญี่ปุ่นได้เก่งมาก แรกๆ ก็ยังคิดอยู่เรื่องจะส่งภาษากันอย่างไร เพราะคนไทยก็คงไม่ค่อยพูดภาษาอังกฤษ ฉันทกับมิสเตอร์ยังส์เราเรียนจบจากอเมริกาด้วยกันทั้งคู่ มาที่นี่ก็ยังไม่ค่อยได้ใช้ภาษา ส่วนใหญ่จะมีล่าม...”

“ดิฉันเรียนที่ญี่ปุ่นคะ ตอนนี้อยู่ไฮสกูล คุณพ่อคุณแม่อยู่ที่นั่น...”

“งั้นดอกหรือ?” มารีโกะแปลกใจเห็นได้ชัด “ฉันเพิ่งเข้าใจตอนนี้อย่างนั้นใช่ไหมคะ ยังส์?”

ประโยคสุดท้ายหันไปทางสามี และเขาก็เพียงแต่ยิ้มที่มุมปาก...มันเป็นยิ้มแรกและยิ้มเดียวจากเขาในวันนั้น...

แม้กระทั่งนำปรังค์เองก็ยังรู้สึก เพราะตอนนั่งรถกลับบ้าน ฝ่ายนั้นบ่นออกมาว่า

“คุณมารีโกะ แกช่างคุย น่ารัก...แต่แหม...มิสเตอร์ยังส์...ทำไมเขาดูแปลก...เขาดูเย็น...ไม่ใช่เย็นธรรมดา เย็นจนน่ากลัว...”

“น้ำสังเกตเหมือนกันหรือคะ?” ปาจริย์ถาม

“ก็นั่งอยู่ด้วยกัน มันสัมผัสได้...ก็ไม่รู้เขาอยู่ด้วยกันได้ยังไงนะ ตาฝ้าไม่พุด...เมียนั่งพุดอยู่คนเดียว...ทำอะไรเองหมด ตัดสินใจเองหมด เหมือนผัวจะแหย...แต่ดูไปแล้วก็ไม่แหยนะ...อย่างนั้นไม่เรียกว่าแหย...”

“เขาเรียกว่า ‘โคลด์ โลค โอิช’ ค่ะน้ำ...เยียบเย็นเป็นน้ำแข็งเลย นั่งที่ไนท์คลับมือออก หน้าร้อนจัดๆ ขออีมมานั่งที่บ้าน ไม่ต้องเปิดแอร์...”

ปาจริย์หัวเราะชอบใจ และน้ำสาวก็หัวเราะตาม

“เรานี้มันเหลือเกิน...ไปเที่ยวบ้านน้ำไหม?” ถามก็เพราะเหงา หลอนไม่เคยแต่งงาน แม้ว่าจะย่างเข้าสามสิบห้า ไม่เคยแต่งและไม่ปรารถนาจะข้องแวะเข้าไป เลยกลายเป็นสาวโสดทีนทีก นอนกอดบัญชีเงินฝากในธนาคาร อันสุดแสนจะหนาวเย็น... “น้ำจะทำอะไรเรื่อยๆ ให้กิน อยากกินอะไร?”

เพราะฝีมือทำอาหารของฝ่ายนั้นเป็นยอด ปาจริย์จึงไม่เคยปฏิเสธ...

“อะไรก็ได้ค่ะ แต่ให้ค้ำๆ หน่อย เพราะอาหารจีนเมื่อก็มันเลี่ยนบอกไม่ถูก...”

“นั่นสิ...ก็แปลกนะ ทำทางคุณมารีโกะเขาก็ไม่ชอบอาหารจีน น้ำเห็นเขานั่งเขี่ยๆ คงจะเอาใจผัว...ผู้หญิงญี่ปุ่นเรื่องเอาใจผัวต้องยกให้เขาอยู่แล้ว...”

“น้ำว่าเขาสวยไหมคะ คุณมารีโกะ?”

“สวยสิ...ทั้งสวย ทั้งมีเสน่ห์...ทำทางฉลาดด้วย” คำพูดนั้นนิยมลือซึ้ง “เรียนจบอเมริกา ผัวเมียคงไปเจอกันที่โน่น ไม่งั้นไม่มีได้กันหรอก...มันยากผู้ชายเป็นคนจีนได้หวัน ทำทางจะเคร่งประเพณีเสียด้วย...”

“แต่ป่าวว่าเขาสมกันดีนะคะ”

“ผู้ชายเขาก็หล่อดีนะ แต่ว่า...แหม...เขาเย็นดีเหลือเกิน...”

วกกลับไปทีโน่นอีก...

“เย็นๆ อย่างนี้คงใครใครไม่เป็น...”

“ก็ใครแบบเย็นๆ ใจน้ำ...น่ากลัวนะ ใครจับกระดูกเลย...ปากคน ไม่เล่นด้วยหรอกคนแบบนี้ เขาเรียกว่าคนเลือดเย็นเปลอจ ฆ่าคนได้...”

“ไอ้เราก็พุดบ้าง!”

“ก็พูดไปงั้นละคะ...พูดไปเรื่อย...เขาไม่มาได้ยินเข้าเป็นใช้ได้...”

บ้านของน้ำปรางค์เป็นบ้านจัดสรรสี่ห้องนอน ใหญ่โตสำหรับการอยู่กับเด็กรับใช้สองคน ปาจารย์นอนเล่นบนโซฟา ตามองร่างโปร่งของน้ำเดินไปเดินมา ชูดกลางวันกรูยกรายทำให้น้ำดูอ้วนขึ้นมาหน่อย ผมสั้นกระจายยุ่งเหยิงทำให้น้ำเหมือนเด็ก

น้ำดูแก่...เหมือนอยู่ในวัยยี่สิบกว่าเสียมากกว่าจะเป็นสาวใหญ่ออย่างนั้น ถึงขนาดนั้นน้ำก็ยังหาแฟนไม่ได้ น้ำไม่มีใครเลย...

‘ผู้ชายดีๆ สมัยนี้หายาก...’ น้ำให้เหตุผลอย่างนั้น ‘มีแต่คนไม่มีคุณภาพ มีหน้าซำยังเจ้าชู้ เอาเงินเราไปปรนเปรอเมียหน่อยเสียอีก...’

เดี๋ยวนี้เรื่องเมียน้อยเมียหลวงเป็นเรื่องธรรมดาไปเสียแล้ว กลายเป็นแฟชั่นที่ยอมรับได้ และเห็นเป็นเรื่องธรรมดา เป็นความนิยมของสังคมเช่นนั้น คนมีเมียน้อยถือเป็นสิ่งเก๋...เป็นสิ่งที่พิสูจน์ความสามารถอย่างหนึ่งของผู้ชายไป คือมีคนต้องการตัวเอง...

ผู้หญิงจึงเป็นโสดมากขึ้น...และเป็นสุขมากขึ้นด้วย เผลอๆ ยอมไปเป็นเมียน้อยเขาดีกว่าเพราะไม่ต้องคิดอะไรมาก มีคนเลี้ยงด้วย...

นั่นคือสิ่งที่น้ำปรางค์คิดและพูดกรอกหูหล่อนอยู่ทุกเมื่อเช้าวิน

‘จริงๆ นะป้า...น้ำเนีย...เห็นรวยๆ หยิ่งจี้๋ นายอมเป็นเมียน้อยเขาก็เอานะ ขอให้น่ารักเถอะ ยอมทุกอย่าง เป็นเมียหลวงเขามันเข้าใจนัก ก็จะเป็นมันทำไม่มีแต่ทะเลียบสมรสกับน้ำดา ตอนนี้อยู่ชายคนไหนมาบอกน้ำว่าไม่มีเมียน้อย น้ำไม่เชื่อเด็ดขาด จนกว่าจะพิสูจน์ให้ได้จริงๆ ก็รู้ว่าผู้ชายเป็นอย่างนี้แล้วเราจะไปแต่งงานทำไมให้ซำ เผลอๆ มาเกาะเราเอาเงินไปเลี้ยงเมียหน่อยอีก ยิ่งซำหนักเลยรูปนี้...’

ปาจารย์มองตามร่างโปร่งนั้นไปเรื่อยๆ เห็นแววครุ่นคิดในดวงตาคู่นั้น ซึ่งจะไม่เห็นบ่อยนัก...เพราะน้ำไม่ใช่คนชอบคิด

จากนั้นก็หอบของขบเคี้ยวมานั่งใกล้ๆ ตาสีน้ำตาลมีแววมันประหลาด...

“ป้า...น้ำว่า...มิสเตอร์ยังส์นะ เขาตุลิกลับนำสนใจดีนะ...”

คราวนี้ปาจารย์เงียบบกริบ หล่อนหยิบมะม่วงใส่ปากเคี้ยวซำๆ

“น้ำ...สนใจเขาหรือคะ?”

ปรางค์ยกไหล่

“บอกไม่ถูก...เห็นครั้งแรกก็ทิ้งดี ชอบคนไม่พูดมาก เราจะได้พูดอยู่คนเดียว...” คำพูดสุดท้ายติดตลกไป “ก็ชอบไปยั้งนั่น คนต่างชาติ...พูดกันไม่รู้เรื่องอีก ต้องมานั่งตีภาษาปวดหัว...”

ปาริยส์ส่ายหน้าหัวเราะ

“เชื่อเลย น้ำปรางค์นี่...เห็นเขารั้งเดียว...”

“มันไม่สำคัญไม่ใช่หรือเห็นทีครั้ง บางคนเห็นร้อยครั้งก็ไม่สน...มันไม่สน มันก็ไม่สนนา เรื่องแบบนี้...รีว่าไง?”

“อื้อย! ปาปวดหัว...ไม่ทราบหรอกค่ะ ปายังเด็กเกินไป...ไม่มีแฟน...ไม่สนใครด้วย...”

“เราเป็นเด็กออกสวยสะ แล้วเป็นไง...หนุ่มไฉยุ่นไม่สนเรามั่งหรือ?”

“ไฉ...พวกนั้นเดินเหมือนควายหาย มองหน้าคนที่ไหนละคะน้ำ...มองแต่กัน!”

ต่างคนต่างหัวเราะชอบใจ ปรางค์รู้สึกคลายเหงา ปาริยส์กลายเป็นเพื่อนคุยที่สนุกคนเดียวที่ช่วยได้

“น้ำคน...จะมีคนมาขอเดทเหมือนกัน แต่ขอโทษที แต่ละคนต้องให้เขียนใบสมัครมาใหม่...ดร. มหาวิทยาลัยยังมีเลยนะ ใส่แว่นหนาสองนิ้ว ไปไหนมาไหนต้องคล้ำไป...ยั้งมันไม่ไหว แก่ตัวมา เราต้องช่วยเข็นอีก บางคนเป็นทหาร...มียศด้วย แต่พูดไม่หยุด พูดเป็นน้ำไหลไฟดับ น่าจะจ้างไปหาเสียง! ผู้ชายหาความพอดีไม่ค่อยได้”

“ไอ้ที่ไม่พูดก็ไม่พูดเสียเลย อย่างมิสเตอร์ยังสนั่นใจคะ น้ำชอบเขาหรือ?”

“คนไม่พูดมีเสน่ห์นะ...” ปรางค์ทำตาเข้มๆ ผันๆ “มีปรีศนาดี เราไม่รู้ว่าเขาคิดอะไร เขาเรียกว่าคนน่าศึกษา ยิ่งหน้าปกสวยด้วย...ข้างในยิ่งน่าอ่าน...น่าติดตาม...ไม่คิดหรือ?”

“ไปนั่งอ่านอยู่ชั่วโลกเหนือเถอะคะ ยั้งนั่น ไม่ไหว...เย็นๆ ยั้งนั่นหนาว

ตาย หนาวเยือกเลย ปาไม่เล่นด้วยคน ผู้ชายเขาต้อง ‘เวอร์ม’ ไม่ใช่หรือคะ เราจะได้อบอุ่น...”

“น่าเบื่อ...คนเวอร์มจ้” ปรางค์ถอนใจ “ไม่ชอบอยู่แล้ว คนมาเอาใจนำ เผลอๆ ไล่เปิด เย็นอย่างนั้นถ้าละลายแล้วยิ่งกว่าภูเขาไฟระเบิด ตื่นเต้น!”

“ไม่กลัวเขาจะไหม้ตัวเองพองไปทั้งตัวหรือคะ?”

“ถ้ารักไม่แคร์นะ...ก็ไหม้ไปด้วยกัน”

ปาจรียี้ได้แต่ถอนใจ มองใบหน้าवलผ่องแก่โก้ของอีกฝ่ายแล้วก็ว่า

“น้ำยังมีสิทธิ์นะคะ...น้ำยังสาวสวย แต่กับผู้ชายอื่นดีกว่า เขามีเมียแล้ว ...เปลอจ มีลูก...น้ำจะไปอยู่กับเขาทำไมให้ปวดหัว...เปลอจ เมียเขาหึง ปวดหัวหนักเข้าไปอีก”

“น้ำไม่ปอดเหมือนเรานี้...น้ำมันสาวใหญ่ใจถึง” ปรางค์หัวเราะชอบใจ “พูดไปพูดมา น้ำยังไม่รู้เลยว่าชอบเขารึเปล่า ก็แค่สนใจเท่านั้น ยังไม่ได้ชอบ เผลอๆ ลีกลงไปในความเย็นนั้น ไม่มีอะไรให้นำศึกษาเลยนอกจากชี้เข้าหูๆ... เผลอๆ แหย...กลัวเมียหงอ...เปลอจ ให้เมียเลี้ยง...โฮย...หลายเปลอ...”

“พูดแล้วอย่าเผลอได้เป็นที่สุดคะน้ำ ปาร์กน้ำนะ...ปาห่วงน้ำตายเลย ถ้าไปอยู่กับเขา น้ำยังมีอนาคต...”

“วัยสามสิบห้าจะมีอนาคตอะไรละ ปา” ตาคู่นั้นส่อแววเหงาเร้นลับ “คนเด็กกว่าเขาก็ไม่อยู่กับเรา อายุเท่ากันเขาก็หันไปหาเด็ก ที่แก่กว่าก็มีลูก มีเมียแล้ว น้ำไม่คิดถึงอนาคต...น้ำมีทุกอย่างอยู่แล้ว...น้ำขอความรักให้น้ำ มีความสุขบ้างเท่านั้น จะต้องมอดใหม่ไปบ้างก็ช่างปะไร ยิ่งดีกว่าตายไปโดย ปราศจากความรัก...”

ปาจรียี้รับฟังไปอย่างนั้น ไม่คิดด้วยว่าน้ำจะจริงจังอะไร จนกระทั่ง สองสามวันให้หลัง ฝ่ายนั้นก็โทร. มาชวนหล่อนไปเที่ยวในดัลลัสแห่งนั้น...

“ปาไปกับน้ำ น้ำไม่กล้าไปคนเดียว ก็ไปเที่ยวสนุกจ้”

“อายุปาเข้าได้หรือคะ?”

“ไปเถอะนะ...น้ำพาเข้าเอง มีเงินเสียอย่าง!”

๒

นำปรางค์ดูสวยฉับไวในชุดมินิสเกิร์ตสั้นๆ สีทองสลับดำ มันทำให้ผิวของนำดูผุดผาดขึ้นมาหน่อย น้ำแต่งหน้าเข้มจนปาจรีรี่ต้องทักว่า

“น้ำแน่ใจแล้วหรือคะ?”

“อะไร?”

“เดี๋ยวคนถามหาราคา...”

ปรางค์หัวเราะชอบใจ หล่อนขับรถสวิตต์สะว่าตตามนิสัย

“บอกว่าราคาไม่มี...มีแต่ความพอใจ...”

และปาจรีรี่ก็ถอนใจดังเฮือก

“นี่มีแผนอะไรี่เปล่าคะนี่?”

“ก็...แค้ไปดูในต์คลับของเขาตอนกลางคืนว่ามันเป็นอย่างไร จะโรแมนติกเหมือนตอนกลางวันไหม” ตาของหล่อนชวนฝัน

“แอบไปดูหน้าเขาด้วยหรือคะ?”

“ก็อยากจะรู้ว่ากลางคืน เขาจะเยือกเย็นเป็นขั้วโลกเหนืออยู่รี่เปล่าเท่านั้น...”

ภายในคลับยามค่ำคืน โอ้อ่าและคลาสสิกไปด้วยแสงไฟฉวัดเฉวียน ปรางค์พาปาจรีรี่เข้าไปได้ด้วยกรตบเงินที่ปีคนเฝ้าประตูด้วยเงินก้อนหนึ่ง ยังหัวค้ำอยู่มาก และมีผู้คนบางตา ดนตรีวงใหญ่เล่นเพลงไม่โฉบฉ่างเกินไปนัก

ปรางค์สั่งเหล้ามาดื่ม และสั่งน้ำส้มสำหรับปาจรีรี่

“สั่งเหล้าให้ปามั่งก็ได้” ตาตำใหญ่พร่าวพรายซุกซนไม่ต่างอะไรกับนกฮูก บรรยากาศตามสถานที่อย่างนี้มันแปลก...เหมือนเดินเข้ามาตัวเปล่าๆ และทิ้งความทุกข์เอาไว้ที่บ้าน

“น้ำไม่สั่งนมสดให้ก็ดีแค้ไหนแล้ว...”

ปรางค์มองไปรอบๆ เหมือนจะหาใครสักคน ก็มาโดยจุดหมายเดียวเท่านั้น หล่อนสนใจเขา...ยิ่งครุ่นคิดก็ยิ่งสนใจ ความเย็นจัดนั้นช่างจับหัวใจ...

ก็ไม่เคยเห็นผู้ชายบุคลิกนี้บ่อยนัก หล่อนชอบปริศนา...ใครรู้...และใครลอง

ร่างสูงยืนอยู่ที่บาร์เหล้าห่างไกลออกไป เหมือนกำลังคุยกับใครบางคน หล่อนเห็นช่วงไหล่กว้างกุ่มๆ เก้งๆ กับแก้วเหล้าในมือ

ปรางค์จำเขาได้...เขาช่างมีอิทธิพลดึงดูดไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน...หล่อนก้มลงกระซิบบอกป้าจรัญ

“น้ำเห็นเขาแล้ว...ประเดี๋ยวกลับมานะ...”

ป้าจรัญมองตามร่างโปร่งของน้ำที่ลุกเดินไปที่จุดขาวๆ จุดนั้น น้ำช่างจำเขาได้ในขณะที่หล่อนจำไม่ได้ หล่อนมองเห็นน้ำไปหยุดพักหายใจ และเขาเอี้ยวตัวมามอง มีการจับมือ...เขาลุกขึ้นยืนสูสภาพ และเลื่อนเก้าอี้ให้น้ำนั่งที่บาร์นั่นเอง

ป้าจรัญจับน้ำสัมผัสๆ ตายังมองที่จุดนั้น เห็นเขาโน้มตัวลงคุย ช่วงไหล่กว้างเกือบจะบังน้ำจนมืด...

“แล้วนี่พบกับมาริโกะรียังครับ?”

ปรางค์อยากคิดว่าเสียงของเขาก็ทุ้มน่าฟัง...มันเป็นเสียงที่อบอุ่นไม่เหมือนสีหน้าและดวงตาของเขาสักนิด

“ไม่ได้นัดพบกันนี่คะ ก็แค่พาหลานสาวแวะมาเที่ยว” ปรางค์ยิ้มสวย หล่อนมองไปรอบๆ ตัว “บรรยากาศดีมากนะคะ รู้สึกจะมีทางด้านหลังออกไปอีก...”

“อ้อ...ทางโน้นเป็นห้องพิเศษ เพื่อใครอยากจะเล่นการพนันบ้าง อะไรบ้าง เรามีเกมทุกอย่าง” เขาพูดเปิดเผย “ในนี้ไม่มีผู้หญิงหากิน คือต้องพาผู้หญิงกันเข้ามาเอง ส่วนมากเราจะมีแต่แขกฝรั่งต่างชาติเพราะค่าตีที่นี่แพงมาก คนไทยไม่นิยมเข้า”

“นั่นสิคะ...ดิฉันเห็นแต่แขกฝรั่ง บรรยากาศดี”

หล่อนมองตาเขายิ้มๆ ในเงามืด เขาดูมีปริศนากว่าเดิม...มีเสน่ห์มาก

กว่าเดิม แต่ก็ยังเย็นชาเช่นเดิม

“ภรรยาของคุณ...คุณมารีโกะ เธอเป็นคนสวยและเก่งมากนะคะ”

เขาเพียงแต่ยกไหล่...เกือบไม่แคร์และแยแส เกือบมองไม่เห็นความผูกพันชิ้นซมใดๆ

“ใครๆ ก็พูดอย่างนั้น...”

“ขอโทษ...คุณไม่มีบุตร...”

“เร็วเกินไปกระมังครับ เราเพิ่งแต่งงานกันได้ปีเดียว...”

“หรือคะ?” ปรารค์ครางเบาๆ

“ปกติผมก็ไม่ค่อยได้อยู่เมืองไทย แต่พักนี้เห็นว่าจะขยายธุรกิจ ผมก็เลยอยู่นานหน่อย พอคุณพ่อของเธอมา ผมก็คงจะกลับไปอเมริกา ผมมีธุรกิจทางโน้นเหมือนกัน”

“หรือคะ...ดิฉันไม่เคยไปอเมริกา อย่างไม่ไกลที่สุดก็แค่ญี่ปุ่น ไม่แน่อาจคิดอยากไปเที่ยว...ถ้าคุณจะกรุณาช่วยนำเที่ยว...”

เขาอึ้งไป...จากนั้นก็สบตาหล่อน มีแววระยับบางอย่างในดวงตา

“ผมไม่สู้ชำนาญนักในเรื่อง...นั้น...”

“หรือคะ?” ปรารค์ยิ้มเช่นกัน ตาของหล่อนเล่นเงากับแสงไฟมีแววทำทนายไคร้รู้

“แต่ผมจะคิดดู...”

หล่อนกลับมาที่โต๊ะ หาปาจรียัตว์เบาหวิว

“ปา...น่าเสร็จแล้ว...รอบนี้ต้องเสร็จแน่ๆ!”

“อะไรคะ? เขาว่าไงบ้าง?” เด็กสาวตื่นเดินไปด้วย และปรารค์ก็ก้มลงกระซิบ

“น่าจะน่าชอบผู้ชายคนนี้! น่าชอบเขาได้แน่ๆ”

“ทำไมคะ?”

“เขามีบางสิ่งบางอย่าง...”

“อะไรคะ?” ตาโตเบิกโพลง

“เขาเรียกว่า ‘เคมีสตรี’ ใจ เป็นเด็กเป็นเล็กไม่รู้เรื่องหรอก มันเป็น

กระแสบพิเศษ...”

“กระแสบอะไรคะ?” ศีรษะก้มต่ำมาอีก

“เออ...” ปรารงค์เบือนหน้าหนี “พูดกับเราไม่รู้เรื่อง จะพูดไปทำไม”

“พูดเหมือนตัวเองรู้ไปเสียหมด...”

“น้ำอ่านหนังสือมาก น้ำรู้สิ...” ตาของหล่อนระยับ “น้ำชอบเขา...
น้ำรักเขาได้ด้วย น้ำว่า”

“เย็นจับใจอย่างนั้นนะหรือคะ?”

“ทำทายเป็นออก จะหลอมให้ละลายเลย! เขาก็คงเดารู้เหมือนกันว่าน้ำ
สนใจเขา...”

“ตาย...” ปาจารย์ตกใจกลัว “คุณมาริโกะรู้เข้า...”

“เขาจะรู้ได้ยังไง...ปา...น้ำให้เบอร์โทรศัพท์เขาไปด้วย พูดเป็นเชิงว่า
มีธุระอะไรก็ติดต่อถึงน้ำได้...”

“เขาจะโทร. หรือคะ?”

“เขาจะต้องโทร.!” ปรารงค์พูดเชื่อมั่น “น้ำรู้ว่าเขาก็เป็นผู้ชายที่ชอบ
ทำทายเป็นออกเหมือนกัน ผู้ชายคนนี้ไม่แหย...เขาอาจจะเย็น แต่เขาไม่แหย...ถ้า
ไม่เชื่อปาก็คอยดูไป...”

เขาผ่านมาที่โต๊ะเมื่อตีึกมากแล้ว มีรอยยิ้มจางๆ ที่มุมปาก ขณะทรุด
กายลงนั่งด้วย

“ให้ผมสั่งเหล้าเลี้ยง...”

ใบหน้าขาวจัดดูโพลนท่ามกลางแสงไฟสลัว คิ้วเข้มเฉียง และตาเข้ม
สีดำสนิทเป็นประกาย รอยยิ้มนั้นทำให้เขาดูแปลกตา เขามองปาจารย์แล้ว
เลิกคิ้วเมื่อเห็นหล่อนจับน้ำส้ม

“หลานสาวต้องน้ำส้มเท่านั้นคะ” ปรารงค์พูดยิ้มๆ ชอบตาของเขาที่
มีรอยยิ้ม มันดูมีเสน่ห์และไม่มีนชาเหมือนเดิม “อายุยังไม่ถึง ต้องพาหลบ
เข้ามา...”

เขามองหน้าหล่อนอีกครั้ง คราวนี้มีท่าแปลกใจแต่ก็ไม่พูด...

ปาจารย์เข้าใจแล้วว่า เหตุใดน้ำปรารงค์จึงมีที่ท่าชอบเขา ปรีศนาั่นเอง

...เขาเป็นคนมีปรีศนาในทุกการเคลื่อนไหว แม้กระทั่งนั่งสูบบุหรี่เสียบๆ เช่น
นั้น

“ตกลงคุณเลยไม่เจอมารีโกะ...” เขาพูดลอยๆ “ดูเหมือนว่าจะไม่อยู่
เสียด้วย”

“วันหลังดีกว่าละ วันนี้ไม่ได้นัดไว้” ปรางค์พูดชายตานิดๆ หล่อนมี
ดวงตาเจ้าชู้ที่ปาจรีรี่เองก็เพิ่งสังเกตเห็น

“เรื่องที่ดิน คุณตกลงที่จะขาย?” เป็นคำถามเรียกว่าเดิม

“ละ...ทำไมละ รู้คุณว่าแพงเกินไป” หล่อนหยิ่งเสียด

“คุณรู้ราคาของคุณ มารีโกะค่อนข้างจะเป็นนักธุรกิจสักหน่อย คุณ
อย่ายอมเสียผลประโยชน์มากนักเป็นใช้ได้...”

* * *

ปรางค์ขับรถเสียบตลอดทางที่กลับบ้าน มันเป็นความเสียบที่ลึกซึ้ง...

“น้ำปรางค์คิดยังไงคะ?” ปาจรีรี่ถามแผ่วเบา “เขาแปลกอยู่นะ...แทน
ที่จะห้วงเมีย กลับมาห้วงผลประโยชน์ของเรา...”

“น้ำต้องรักผู้ชายคนนี้...ป้า” เป็นคำพูดล้าลึก “ทนไม่ได้แล้ว...ถึง
อย่างไรก็ต้องรักเขา เป็นเมียน้อย...เมียเก็บ...ทางผ่าน...เป็นอะไรก็ต้องเอา
แล้วนะ”

ปาจรีรี่ตกใจ

“น้ำนี้เป็นเอามาก...”

“ก็ไม่เคยเห็นผู้ชายอย่างนี้...ไม่ทันไรหลงแล้ว”

“เขาอาจไม่ใช่อย่างที่น้ำคิดก็ได้นี่คะ...”

“น้ำไม่แคร์หรือว่าเขาจะเป็นอย่างไร...น้ำรู้จักเขาแค่นี้...มีใจให้เขา
แค่นี้ก็เกินพอ”

ปาจรีรี่พูดอะไรไม่ออก เพราะรู้จักน้ำสาวดีกว่าใครหมด น้ำปรางค์
ตามอารมณ์ตัวเองมาแต่ไหนแต่ไร ตี้อัน...จะเอาอะไรก็ต้องเอาให้ได้ ไฟ
กองนี้ไม่อาจดับไปได้โดยง่าย...

น้ำปรางค์มาส่งหล่อนที่บ้าน...มองหล่อนดาระยับ

“แล้วน้ำจะโทร. มาคุยด้วย จะโทร. มาส่งข่าว...”

ปาจรีรี่เข้าบ้านเหงๆ เริ่มหวนน้ำสาวคนเดียวจับใจ...น้ำคิดจะทำอะไรอยู่ เหตุใดน้ำจึงไม่คิดให้ไกลกว่านี้...

แม่โทร. มาจากญี่ปุ่น...

“เราหายไปไหนมา กลับเอาป่านนี้ แม่โทร. มาตั้งหลายเที่ยว” เสียงแม่ต่อว่ามาตามสาย

“น้ำปรางค์พาไปเที่ยวไนต์คลับคะ”

“ตาย!” แม่กรี๊ดกร๊าด “น้ำปรางค์นี่ไม่ไหวเลย พาหลานเข้าบาร์เข้าคลับ! เขาคิดยังไงของเขา ก็ไม่เคยเห็นเที่ยว”

“ก็คลับของคุณมาริโกะนะคะแม่...น้ำปรางค์เขาอยากไปดู”

“อ้อ...เหรอ? แล้วเรื่องชายที่ขายทางไปถึงไหนแล้ว”

“คงขายกระมังคะ...ยังไม่ตกลงกันมันเหมาะ น้ำปรางค์เรียกยี่สิบล้านเขาต่อเหลือสิบห้า...”

“ถูกตายเลย...บอกน้ำเขาอย่าไปขาย”

“ตอนนี้น้ำกำลังคิดคะ ไม่แน่อาจจะขาย เพราะน้ำกำลังร้อเงิน...”

“คุณมาริโกะเขามีเงินลูก พ่อเป็นเศรษฐีใหญ่ทีเดียวของที่นี่ เอ่ยชื่อมิสเตอร์ซาโตะ ใครๆ ก็รู้จัก เขาซื้อกาสิโนที่ลาสเวกัสเอาไว้แห่งหนึ่งด้วย ตลาดการค้าของเขาใหญ่มาก แม่ถึงได้แนะนำคุณมาริโกะให้ไป รู้ว่าเขามีเงิน”

“โครงการของเขาใหญ่มากคะแม่ จะทำโน่นทำนี่...”

“ทีนั้นแหละ...ช่างเขาเป็นไรไป เราเอาเงินไว้ก่อน บอกน้ำว่าอย่าไปยอมขาดทุน ร้อเงินก็ทนเอา ต้องมีชั้นเชิงหน่อย คุณมาริโกะเขาหัวการค้ามากนะ...”

“ไม่เหมือนมิสเตอร์ยังส์ สามีนะคะแม่ ปาว่าเขาเป็นคนไม่เลวหรอก เขายังเตือนน้ำปรางค์ว่าอย่าเสียผลประโยชน์...ตกลงไหมล่ะคะ?”

“เขาเพิ่งแต่งงานกัน พ่อคุณมาริโกะก็ไม่ชอบ อ้างว่าไม่ใช่คนญี่ปุ่นด้วยกัน ช่างลูกสาวก็หลงรักเขาตั้งแต่อยู่อเมริกา เขาเรียนมาด้วยกัน”

“แม่เห็นเขา...แม่ว่าเขาเป็นคนยังไงคะ? ปาว่าเขาเป็นคนแปลกๆ”

“ก็เฉยๆ ดี”

“ไม่เฉยหรือคะ...เย็นสนิททีเดียว เย็นจนน่ากลัว น้ำปรางค์ก็คิดเหมือนปา”

“ไปสนิทอะไรกับเขานักหนา” แม่เริ่มเป็นห่วง

“น้ำปรางค์สิคะ...ไปชอบเขา คุณแม่เตือนบ้างก็ดีนะคะ ปานะพูดอะไรไม่ได้หรือ เพราะปาเป็นเด็ก”

ทางโน้นนิ่งไป

“เกิดอะไรขึ้น?”

“ถามน้ำเองเถอะคะ น้ำปรางค์คงไม่ปิดคุณแม่หรือก ช่วยกันดึงๆ น้ำหน่อย ปาละห่วง...”

เหตุนี้ปรางค์จึงนั่งรับโทรศัพท์ที่พึ่งเทศน์จากพี่สาวเป็นชั่วโมง

“พี่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร...ผู้ชายคนนี้ ถ้าคุณมารีโกะไม่มีเงินก็คงไม่ยุ่งด้วย แม่คุณมารีโกะมาบ่นให้พี่ฟังหมด เขาก็ไม่อยากให้ได้กัน...”

“แสดงว่าผู้ชายคนนั้นต้องมีดีสิคะ ลูกสาวเศรษฐีจึงไปหลงเขา” ปรางค์กลับมองไปในแง่ นั้น “ถ้าไม่มีดีแถมจนด้วย ใครก็คงไม่เอา...”

“ไม่ใช่หน้าที่ของเธอจะต้องไปสืบดูว่าเขามีดีอะไรบ้าง...เขาแต่งงานแล้วก็แล้วกัน”

ปรางค์หัวเราะชอบใจ หล่อนนอนนอยอยู่บนเตียงกว้างที่อ่อนนุ่มและเงี้ยวว้าง ทุกทิศคือความว่างเปล่า

“ปรางค์แค่สนใจเท่านั้นคะ ไม่จริงจิงอะไร ยายปาไปพูดอะไรบ้าง?”

“ก็ห่วงน้ำไปตามเรื่องตามราว”

หญิงสาวได้แต่ยิ้ม

“ปรางค์รู้ว่าปรางค์ทำอะไรไป ก็คงพูดได้แค่นี้”

ก็ยังคงเป็นหล่อนที่ติดรั้นอยู่ตามเดิม ปรางค์ไม่คิดว่าตัวเองทำอะไรผิด มันก็แค่อยู่ในความคิด มันอาจไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นจริงจิงเลยก็ได้...

แต่หล่อนก็มีสิทธิ์ที่จะฝันเพื่อให้วันคืนอ้างว้างว่างเปล่าของตนเอง

เต็มขึ้นมา จะแปลกอะไร หากหล่อนจะผันไปถึงเขา...

รู้ว่าผู้ชายลักษณะนั้นจะไม่ผ่านเข้ามาในชีวิตง่ายนัก คนที่จับความสนใจของหล่อนเอาไว้ได้ทั้งหมดในเวลาอันแสนสั้น เขามีอะไรหลายอย่างในตัวที่น่าศึกษา

หล่อนคอยโทรศัพท์จากเขา...คิดว่าเขาจะโทร.มา แต่เขาก็ไม่โทร. รู้ว่าหล่อนคาดการณ์ผิดอีก...ทุกอย่างเกี่ยวกับเขาเดาไม่ออก...

ป้าจรรย์ก็นั่งมองหน้าสาวนั่งโยนก้อนหินลงสระน้ำหลังบ้านที่ละก้อนอย่างใจลอย...น้ำมานั่งทั้งวันไม่พุดอะไร สวมชุดว่ายน้ำ แต่ก็ไม่เห็นลงไปเล่นน้ำ ตาสีเข้มดูครุ่นคิด

“เขาไม่โทร.” เป็นเสียงปนถอนใจยาว “ก็เขาว่าจะโทร.”

“ก็ไม่ได้บอกไม่ใช่หรือว่าจะโทร. เมื่อไหร่...อาจจะเป็นปีหน้า” ป้าจรรย์นั่งอ่านหนังสือบนเก้าอี้หวาย และน้ำก็มองตาชุ่น

“อย่ายวนนะ...น้ำกำลังอารมณ์ไม่ดี”

“เขาไม่โทร. น้ำก็โทร. ถึงเขาหมดเรื่อง...รู้เบอร์เขาไม่ใช่หรือคะ?”

“มันไม่เหมือนกัน เขาโทร. มากับเราโทร. ไป มันไม่เหมือนกัน...”

ปรารค์ถอนใจลึก เรียวปากหุบสนิท มองหลานสาวก็เห็นนั่งอ่านหนังสืออย่างมีความสุข เหมือนไม่สนใจกับอะไรทั้งโลก

“ถ้าน้ำโทร. ไป...ก็เหมือนน้ำวิ่งไล่จับเขา”

“ก็น้ำจะจับเขาจริงไหมล่ะคะ?” ป้าจรรย์ย้อน

“เราต้องมีชั้นเชิงให้ดูเหมือนกับว่า เขากำลังจับเราสิ”

“โอ๊ย!” เด็กสาวร้องลั่น “ป้าปวดหัวเรื่องพวกนี้ มาเล่นเกมกันอยู่ทำไมคะ”

ปรารค์นั่งคิด...นั่นสิ...มาเล่นเกมกันอยู่ทำไม...ก็ในเมื่อหล่อนสนใจเขา เขาอาจชอบความตรงไปตรงมามากกว่าก็ได้ก็เพราะว่าเขาเป็นคนเย็น เรื่องที่เขาจะวิ่งไล่ตามหล่อนอย่างพลุ่งพล่าน มันคงเป็นไปได้...

เขามีสไตล์ของเขา...และถ้าเพียงแต่หล่อนจะตามสไตล์ของเขาไป...

หล่อนตัดสินใจโทร. ถึงเขา...

๓

ยังสับสนโทรศัพท์...

ไม่แปลกใจจนคิดเดียวเมื่อรู้ว่าเป็นหล่อน...เพราะเขารู้ว่าหล่อนจะต้องโทร. มา...อาจจะช้าหรือเร็ว...แต่หล่อนจะต้องโทร. มา...

เขานั่งรับโทรศัพท์บิตซีเกียจอยู่ในห้องพักส่วนตัว ตามองออกนอกหน้าต่างกระจก สู่วัยวายน้ำสีฟ้าที่เห็นในระยะเวลาไกล มารีโกะกำลังเล่นน้ำอยู่ที่นั่นพร้อมเพื่อนฝูงอีกสองสามคน...

“รบกวนคุณรีไปล่าคะนั้น?” เสียงของหล่อนอ่อนนโสมตามสาย

“เปล่านั้นครับ...แต่ถ้าคุณมีธุระจะคุยกับมารีโกะผมจะตามให้”

“อยากคุยกับคุณค่ะ” เป็นคำพูดที่อ่อนเบา

และเขาก็จุดบุหรี่สูบ

“อ้อ!”

“ดิฉันมาคิดถึงคำพูดของคุณในคืนนั้น เรื่องชายที่...และคุณเตือนให้ดิฉันรักษาประโยชน์ของตัวเอง มันทำให้ดิฉันทิ้ง...ไม่ค่อยเข้าใจคุณเท่าไร”

“อย่าพยายามทำความเข้าใจเลยคุณ...เพราะไม่ค่อยมีใครเข้าใจผมเท่าไรหรอก ที่ผมพูดไปคืนนั้นก็ด้วยความจริงใจ เพราะผมรู้ว่ามารีโกะเขาเป็นอย่างไร...”

“เป็นอย่างไรคะ?”

คราวนี้เขาอึ้งไปอีตึก

“คงไม่สมควรกระมัง ถ้าผมจะวิจารณ์เมียของผมให้ใครฟัง...”

“โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนแปลกหน้า...” ปรางค์ต่อให้

หญิงสาวหัวเราะคิกมาตามสาย

“ดิฉันว่าคุณเป็นคนแปลกดี...เป็นคนน่าศึกษา...”

“อาจจะไม่ใช่อย่างนั้นก็ได้...ถ้าผมเป็นหนังสือเนื้อหาข้างในก็อาจไม่มี

อะไรเลย นอกจากความไร้สาระว่างเปล่า...”

“ให้เป็นการวินิจฉัยของคนอ่านจะไม่ดีกว่าหรือคะ?”

เขายิ้มกับโทรศัพท์ ตาร์นัธรมย์นิตๆ ควันบุหรืกรุ่นกระจายไปทั่ว

“คือคุณสนใจใครที่จะอ่าน...”

“ดิฉันเป็นคนอย่างนั้นเสียด้วยสิคะ นี่พูดถึงกรณีที่ว่า...ถ้าเป็นไปได้...”

“ไม่แปลกอะไรนี่ฮะ...อาหารค่ำสักมื้อเป็นไง วันไหนว่างๆ สักวัน”

“ตกลงคะ...เมื่อไหร่ดีคะ?”

“ทำไมไม่ให้ผมโทร. ไป...” คำพูดนั้นเน้นหนักนิตๆ เหมือนจะเตือนให้หล่อนรู้ว่าอะไรเป็นอะไร...

“คะ...ฉันจะคอย...”

คอย...ยังสัจดูบุหรืมวนใหม่หลังจากวางหูโทรศัพท์ลงแล้ว

คอย...เขาเคยได้ยินคำนี้จากไหนนะ? คำว่า...ฉันจะคอย!

อ้อ! จากมารีโกะ...ตอนเดทหล่อนแรกๆ และเขาก็ปล่อยให้หล่อนคอยจริงๆ...คอยจนเลือดในกายของหล่อนเดือดเด็นร่ำว่า เขาจึงติดต่อไปถึงหล่อน...

ผู้หญิง...เหมือนกันทุกคน...ไม่ต่างกันสักนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างผู้หญิงคนนั้นกับมารีโกะ...เขาเห็นตาร้อนวับๆ ของหล่อนในบาร์ตอนพบกันครั้งต่อมา และรู้ว่าหล่อนกำลังมีจุดมุ่งหมาย...

มารีโกะขึ้นจากน้ำ ผิวสีขาวอมชมพูของหล่อนดูผุดผ่องท่ามกลางแสงแดดจ้า

ผู้หญิงคนนี้...ที่เขายอมแต่งงานด้วย...ไม่ใช่เพราะความรัก...และไม่ใช่เพราะฐานะร่ำรวยของหล่อน...แท้จริงไม่ใช่เพราะอะไรเลย...

เขาแต่งงานก็เพราะหล่อนเป็นคนเดียวที่อยู่ ‘ที่นั่น’ และจับจองเป็นเจ้าของเขาตลอดกาล ไม่ว่าจะหันไปทางใด หล่อนก็จะอยู่ ‘ที่นั่น!’ จนมันกลายเป็นความเคยชินเสียแล้วที่ว่าเขาต้องมีหล่อนอยู่ในชีวิต...

เขาเกาะหล่อนไม่หลุด...

หล่อนสวย...ฉลาด...คล่องตัวในเรื่องธุรกิจเต็มไปด้วยชั้นเชิง หล่อน

เป็นนักทำ...ในขณะที่เขาเป็นนักคิด และไม่ได้คิดในเรื่องเดียวกับหล่อน เหตุนี้มันจึงเป็นโลกสองโลกที่หมุ่กันคนละทิศทาง ยิ่งนานวันก็ยิ่งหมุ่ห่างไกลกันออกไปทุกที...

และเขาก็อยากหลุดไปจากแรงเหวี่ยงนั้นสู่ความเป็นอิสระอีกครั้ง...

แต่มันก็ไม่ง่าย...มาริโกะไม่เคยทำให้อะไรง่ายสำหรับเขา เขาอยู่ในสายตาของหล่อนอยู่ตลอดเวลา จะว่าครอบงำก็ยอมได้ และเขาเองก็เริ่มอึดอัด...

เสียงโทรศัพท์ดังวาน และยังมีอีกเอื้อมมือไปรับสาย...

“ฮัลโหล...”

บิดาของหล่อนนั่นเอง...ฝ่ายนั้นโทร. ทางไกลมาจากญี่ปุ่น

“มาริโกะไม่อยู่?”

“ไม่อยู่ครับ...” ตอบ...แต่ตามองหล่อนกระโดดน้ำเล่นอยู่ห่างไกล

“เรื่องซื้อที่ทางไปถึงไหนแล้ว?” เป็นคำถามห้วนๆ เขารู้ว่าซาโตะไม่ชอบหน้าเขา เช่นเดียวกับที่เขาไม่เคยชอบหน้าฝ่ายนั้น

“ล่าสุดทำยี่ยังไม่ได้ตกลงอะไรกันครับ...เห็นเกียงเรื่องราคา ที่อื่นยินยอมตกลงกันหมดแล้ว...”

“ทำไมไม่ยอมง่ายไป...เขาเรียกร้องเท่าไรก็ให้ไป ซื้อในนามของตัวแทนคนไทย โปรเจกต์อันนี้ต้องเสร็จโดยเร็ว มันจะเป็นบ้านจัดสรรที่สมบูรณ์แบบ คนงานญี่ปุ่นจะต้องเดินทางไปเมืองไทยเร็วๆ นี้ เขาต้องการที่พักเป็นสัดส่วน บริษัทยังขาดคนงานมากมายเหลือเกิน เราจะสร้างศูนย์การค้าในนั้น...โรงเรียนภาษาญี่ปุ่น ทุกอย่างจะเหมือนบ้านเรา...เร่งมาริโกะให้จัดการโดยเร็วด้วยก็แล้วกัน”

โปรเจกต์อันนี้ เขาเพิ่งมารับรู้ระยะหลังตอนมาเมืองไทย ซาโตะมีส่วนร่วมกับธุรกิจใหญ่โตหลายแห่งที่นี่ เขาเป็นหุ้นส่วนใหญ่และใช้กำลังเงินเข้าหนุน ไม่มีการออกหน้าออกตา...แต่ธุรกิจการเงินถูกเขาควบคุม...ศูนย์การค้าใหญ่ๆ...บริษัทการเงินมีชื่อเสียง ทุกหนแห่งถูกแทรกซึมไปที่ละเอียดละน้อยจนแทบไม่รู้สึกรู้สึกลับ

ยังสัมผัสเห็นอนาคตของประเทศเล็กๆ และด้อยพัฒนาประเทศนี้...
จินตนาการกว้างไกลของเขาทำให้เขามองเห็นทุกอย่าง ไม่ต้องมีคนมาพูด...
ไม่ต้องมีการอธิบาย เขาใช้ความรู้สึกของตัวเอง...

ไม่ช้าไม่นานฐานที่ถูกน้ำเซาะนี้ก็จะพังทลาย คนไทยจะมีสภาพเป็น
เพียงทาสทางเศรษฐกิจของชาติอื่น ประเทศอาจมีวัตถุก่อสร้างและความ
เจริญใหม่ๆ ฉาบหน้าให้หลง...แต่ลึกลงไปก็คือสภาพของความเป็นทาสที่ดัน
ไม่หลุด...

แทบไม่มีเวลาอะไรสำหรับการแก้ปัญหา...ประเทศกำลังจะถูกกลืนกิน
ตามกฎ ปลาใหญ่กินปลาเล็กมีหน้าซ้ำ ปลาใหญ่ตัวนั้นยังเป็นปลาตะกอละ
ตะกอลามที่ไม่รู้จักอ้อม...

อเมริกาเองกำลังตื่นตัว สินค้าจากญี่ปุ่นตีตลาด ในขณะที่สินค้าตัวเอง
ไม่อาจหลอกขายใครเขา แหล่งเงินใหญ่ๆ ถูกครอบคลุม องค์การธุรกิจสำคัญ
ถูกกลืน...

ด้วยอำนาจเงินเยนที่เหนือกว่า...

ประเทศเล็กๆ ที่พ่ายแพ้ในสงครามโลกครั้งที่สองอย่างยับเยิน กำลัง
หาทางแก้เผ็ดสงครามในมาดใหม่...นั่นคือสงครามเศรษฐกิจ มันเป็นสงคราม
ที่ไม่มีการตายและสูญเสียเลือดเนื้อร้ายฉาน แต่สิ่งที่สูญเสียมันเหนือกว่า
ชีวิต...เพราะสิ่งนั้นคือศักดิ์ศรีของประเทศและความเป็นคน...มันเป็นความ
ตายที่เหนือกว่าความตาย...

เขารู้ถึงความหวาดกลัวนี้ของชาวอเมริกัน แต่ในเมื่อเงินพูดได้...
ศักดิ์ศรีก็ถูกกลืน นั่นคือปัญหาที่ประเทศทุนนิยมกำลังประสบ...

ยังส์สูบบุหรี่มวนใหม่ เขามองไปแสนไกลก็เห็นมารีโกะกำลังโบกมือ
แยกย้ายกับเพื่อนฝูง...

หล่อนเข้าบ้าน...ผมเฝ้าเปียก และรอยยิ้มกระจ่าง

“ชวนไปเล่นน้ำด้วยก็ไม่ไป...”

“คุณพ่อคุณโทร. มา...” เขาพูดเรียบๆ ไม่ได้มองหล่อน แต่นั่งใน
อิริยาบถเดิม

“หรือคะ...ว่าไงบ้าง?”

มารีโกะเซ็ดผมด้วยผ้าขนหนูในมือ ตามองเขา

“ถามเรื่องที่ทางที่คุณจะซื้อ...ว่าไปถึงไหนแล้ว...”

“ฉันจะเก็งให้เหลือสิบห้าล้าน...”

“คุณซื้อที่อื่นๆ มาตั้งหลายร้อยล้าน เป็นพันล้านแล้วมั้ง!” เขาประชด
“เงินแค่ไม่กี่ล้าน ทำไมจะต้องมาเก็งด้วย”

“คุณก็รู้นิสัยฉัน” หล่อนหัวเราะรีนไม่ถือสา “ฉันจะต้องได้เปรียบใน
ทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ใช่เรื่องเงินแค่นั้น...มันเป็นเรื่องของความรู้สึก...คุณคง
เข้าใจ...”

หล่อนทรุดกายลงนั่งไขว่ห้าง และจุดบุหรี่สูบตา หรือลงน้อยๆ

“คิดว่าเขาต้องยอม...ไม่มีปัญหา สิบรู้อีกว่ากำลังร่อนเงิน...ได้ลดอีก
ห้าล้าน ฉันซื้อรถเก๋งๆ ให้คุณอีกคัน อยากได้อะไรคะ?”

เขาสบตาหล่อนนิ่งๆ หล่อนพยายามทุกวิถีทางที่จะเกี่ยวเขาเอาไว้ด้วย
วัตถุในชีวิต ของใช้แพงๆ...นาฬิกาเรือนหนึ่งซื้อบ้านได้ทั้งหลัง วันเกิดปีนี้
สั่งตัดรองเท้าให้ใหม่ พิเศษคู่ละแสน!

นั่นคือหล่อน...เหมือนจะรู้ว่าลี้กลงไปในตัวเองหล่อนไม่มีอะไรเลยที่จะ
ผูกมัดเขาเอาไว้ได้...

“ทำไมต้อง...ลำบากลำบากขนาดนั้น!” คำพูดนี้ลี้ก...และเขาก็รู้ว่า
ไม่มีวันที่หล่อนจะเข้าใจมัน

“ฉันรักคุณนี่คะ” หล่อนยิ้มเก้ “คุณเป็นผู้ชายคนเดียวที่ฉันจะรักได้
คนเราลองรู้อย่างนั้นแล้วก็ต้องทำอะไรอย่างใหม่ห่มคะ? ฉันก็รู้ว่าคุณไม่ได้รัก
อะไรฉัน คุณเป็นคนเย็นเกินไป...แต่จะแปลกอะไร ในเมื่อฉันรักคุณ และ
ฉันก็ได้คุณมา...”

ยังส์เกือบทนฟังไม่ได้...

มันเหมือนเขาเป็นวัตถุอะไรสักสิ่งหนึ่งที่หล่อนจะต้องทุ่มเทเพื่อครอบ
ครองเป็นเจ้าของ ยิ่งวัน เขาก็รู้แ่งคิดที่หล่อนมีต่อเขา

หล่อนอยู่ในโลกของวัตถุแต่เพียงอย่างเดียว หล่อนถูกสอนมาเช่นนั้น

ในความกระต้างหล่อนยังมีความปรารถนา...และหล่อนก็เรียกความปรารถนา
ฉาบฉวยนั้นว่าความรัก แท้จริง หล่อนไม่เคยรักเขา...และไม่เคยรักใคร...
หล่อนมีแต่ความอยากได้!

เด็กผู้หญิงตัวน้อยเห็นตุ๊กตาในตู้โชว์ที่ตนเองปรารถนา ย่อมจะดิ้นรน
ไขว่คว้า แผลงฤทธิ์เพื่อให้ได้มา...หล่อนทำเช่นนั้นกับบิดาของหล่อน ยาม
ต้องการแต่งงานกับเขา...

บัดนี้เขาคือตุ๊กตาในมือของหล่อน ที่หล่อนคิดว่าจะจับไปตั้งตรงไหน
ก็ย่อมได้...หล่อนเป็นเจ้าของเขา...

ก็อาจจะใช่ ถ้าเขาไม่มีวิญญาณอิสระ...ยังเป็นคนอิสระ เขาเป็นเขา
...และหล่อนก็ฉลาดพอที่จะครอบครองเขาโดยให้เขารู้สึกว่าเขายังเป็นเขา...
อิสระนี้ถูกปล้นไปที่ละนิด และบัดนี้เขาก็เริ่มรู้ตัว...

“คือคุณเห็นผมเป็นวัตถุ” เขาพูดยิ้มๆ พร้อมควั่นบุหรีที่เป่าออกจากปาก

“ถ้าฉันเป็นวัตถุ แล้วคุณจะเป็นอะไรล่ะคะ?” ย้อน “วัตถุเหมือนกัน
ก็ต้องตึงคู่กัน”

“คุณรู้ได้ยังไงว่าผมเหมือนคุณ?”

หล่อนหรือที่ตามองเขา...

“ถ้าไม่เหมือนคุณคงไม่อยู่กับฉัน”

“คนอยู่ด้วยกัน ไม่จำเป็นว่าจะต้องเหมือนกัน...ผมรู้ตัวว่าผมเป็นน้ำ
ผมอยู่กับอะไรก็ได้ แล้วคุณคิดว่าคุณเป็นอะไร?”

หล่อนมองเขายิ้มๆ

“คุณคิดว่าฉันเป็นอะไรล่ะคะ?”

เขามองหล่อนนิ่งๆ แล้วก็ไม่มีคำตอบ...

“ผมรู้เพียงว่าคุณไม่ใช่ไฟ...”

“ทำไมคะ?”

“ถ้าคุณเป็นไฟ คุณก็คงเผาผมไม่เหลือ...”

“แต่คุณคือน้ำแข็ง...”

“คุณก็ไม่ได้ทำให้ผมละลายเช่นกัน...”

หล่อนหัวเราะขัน

“สรุปก็คือฉันไม่ใช่ไฟแรงๆ จังเป็นอะไรดีคะ? ไม่? ไม้ลายน้า...เบาไป ไม้ดี...เป็นเหล็กไหล...”

คราวนี้ตาของหล่อนเข้ม

“ฉันอยากเป็นเหล็กไหล...”

“ถ้าผมเป็นน้ำแข็งขึ้นมา คุณก็ทนความหนาวของตัวเองไม่ได้อีกนั่นแหละ...”

“ถ้าเพียงแต่คุณจะทำตัวเป็นน้ำ ที่มีอุณหภูมิอบอุ่นและพอเหมาะ...” ตาของหล่อนอ่อนหวานเล็กน้อย “ได้ไหมคะ? ฉันว่าคุณแปลกไป...ห่างเหิน เหมือนกับว่า มีเกราะอะไรมาหุ้มคุณเอาไว้ตลอดเวลา และฉันก็มองไม่เห็นคุณอีกต่อไป...”

“แล้วแน่ใจหรือว่าคุณเคยเห็นผม...แน่ใจหรือว่าคุณเคยรู้จักผมอย่างแท้จริง...”

มาริโอะมองเขาลึกซึ้ง

“ฉันอาจรักคุณเพราะเหตุนี้ก็ได้...เพราะฉันไม่เคยรู้จักคุณอย่างแท้จริง...ทำไมไม่ให้ฉันรักคุณอย่างนี้เรื่อยไปจนกว่า...”

“จนกว่า...” เขาลึกคิ้ว

“จนกว่าคุณจะไม่ต้องการฉัน...”

“จนกว่าคุณจะต้องการไม่ให้ผมต้องการคุณ” เขาแก้ประโยคนั้นเสียใหม่ “คุณอยู่กับความต้องการ ในขณะที่ผม...อยู่ด้วยบางสิ่งบางอย่างนอกเหนือไปจากนั้น”

“อะไรคะ? ความรัก...”

“ผมไม่เคยมีความรัก” คำพูดนี้เกือบกระด้างแต่แก้เสียใหม่ว่า “เกือบไม่เคยมีความรัก...”

“สักวันคุณอาจไปเจอไฟที่หลอมละลายคุณก็ได้...ใครจะรู้...จริงไหมคะ?”

ป้าจรรย์ต้องมานั่งรับรู้ความในใจของหน้าปรางค์อีกแล้ว ฝ่ายนั้นแฉะมาที่บ้าน ร้อนรุ่ม...

“น้ำโทร. ถึงเขา...”

“หรือคะ?” ป้าจรรย์ตื่นเต้น “เขาว่าไงบ้างคะ?”

“เราคุยกันทางโทรศัพท์...ป้า...ผู้ชายคนนี้เก่งมาก น้ำหยุดไม่ได้ หยุดไม่ได้จริงๆ น่าต้องรู้จักเขาให้มากไปกว่านี้”

ใบหน้าแก่ไก่แฝงอารมณ์ฝันร้อนรุ่ม

“เขามีเสน่ห์...มันบอกไม่ถูก อธิบายยาก นี่น้ำถึงขนาดเลยนะ กินไม่ได้ นอนไม่หลับ...เขาว่าจะโทร. มากี่ไม่โทร.”

ป้าจรรย์ทำตาเหลือบขึ้นข้างบนซ้าๆ

“ขออย่าให้ป้าเป็นอย่างหน้าปรางค์เป็นใช้ได้ ะไรกันคะ ทำเป็นเด็กวัยรุ่นไปได้ ปายังไม่เห็นบ้า”

“ก็เรามันยังไม่เคยมีความรักนี่ยะ!” ปรางค์ตวาดแว๊ด “รอให้มีความรักก่อนเถอะ”

“เจอสองครั้งเท่านั้น รักแล้ว...” ปณัฐ

“ถ้าคนมันต้องชะตากัน”

“น้ำต้องกับเขาข้างเดียว ท่าทางเขาจะไม่ต้องด้วย...ไม่เห็นเขาโทร. นี่คะ”

“แต่เขาจะต้องโทร.” ปรางค์พูดหมายมั่น “น้ำรู้ว่าเขาจะต้องโทร. น้ำมีความเชื่อเช่นนั้น...”

ป้าจรรย์ได้แต่ถอนใจเฮือก พุดอะไรไม่ออก หน้าปรางค์สวยก็สวย...รอยก็รอย...แต่ทำไมจะต้องไปรักชอบคนที่เขามีเจ้าของด้วยก็ไม่รู้ ถ้าเป็นหล่อน หล่อนจะหาแต่คนที่เหมาะสมเท่านั้น

ป้าจรรย์คิดอะไรแบบเตี๊ยกๆ ก็เพราะว่าหล่อนยังไม่เคยมีประสบการณ์ในเรื่องนี้ โลกของหล่อนแค่มมีแต่หล่อนกับสัตว์เลี้ยงเต็มหลังบ้าน...

นี่ก็ว่าจะหามาเพิ่มอีกแล้ว หล่อนอยากหาสัตว์ทุกประเภทมาเลี้ยงให้เต็มหลังบ้าน กลายเป็นสวนสัตว์ไปเลย...สนุกดี